

ת"ד 9238/06/17 - מדינת ישראל נגד רם יהודה

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

01 ינואר 2019

ת"ד 9238-06-17 מדינת ישראל נ' יהודה

לפני כבוד השופט ארנון איתן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

רם יהודה

הנאשם

גזר דין

רקע והליכים קודמים:

1. הנאשם הורשע בכתב האישום בתם פרשת תביעה, לאחר שחזר בו מן הכפירה, בעבירות של נהיגה בקלות ראש, עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א 1961 (להלן: "הפקודה") בצירוף סעיף 38(2) לפקודה, גרימת נזק לאדם לפי תקנה 21(ב)2 לפקודת התעבורה תשכ"א 1961 (להלן: "התקנות") בצירוף סעיף 68 לפקודה, אי ציות לאור אדום לפי סעיף 22(א) לתקנות בצירוף סעיף 68 ו-38 לפקודה.

2. על פי העובדות בתאריך 8.11.16 בשעה 17:00 או בסמוך לכך, נהג הנאשם ברכב בדרך חברון בירושלים מכיוון תלפיות לבית לחם, ובהגיעו לצומת לא ציית לרמזור האדום שבכיוון נסיעתו והמשיך בנסיעה רצופה אל תוך הצומת. כתוצאה מכך פגע הנאשם בכ' ע' א' כ' (להלן: "המתלוננת"), שחצתה באותה עת את הצומת במעבר חצייה, מימין לשמאל בכיוון נסיעת הנאשם.

כתוצאה מהפגיעה הועפה המתלוננת אל הכביש ונחבלה. למתלוננת שפונתה לקבלת טיפול רפואי בבית החולים "שערי צדק" נגרמו החבלות הבאות: פגיעה בצלעות שמאל ובגבה, חבלת חזה עם שברים 10-11 משמאל, בגב חבלה קלה, בבטן שמאל עליונה חבלה קלה, בזרוע שמאל חבלה קלה ופגיעות במותן שמאל.

תמצית טיעוני הצדדים:

3. המאשימה הפנתה לעובדות כתב האישום וחומריתן, שעה שהנאשם חולף את הצומת במופע אור אדום, אינו מאט, אף שבהמשך ציר הנסיעה מעבר חצייה, מקום בו עליו לנקוט משנה זהירות, ובנסיבות אלו פוגע בהולכת הרגל וגורם לה לחבלות קשות. בהתאם לתיקון בהבניית הענישה ציינה המאשימה כי הערכים החברתיים שנפגעו הינם שמירת כללי הבטיחות בכביש, וחובתם של נהגים שלא לסכן את

משתמשי הדרך. המאשימה הוסיפה כי הנאשם אומנם נעדר עבר תעבורתי, אך המדובר בשוטר האמון על שמירת החוק, שבחר לנהל את משפטו, ונטל אחריות רק לאחר "בירור סיכוי". בנסיבות אלו עתרה להטלת מאסר שירוצה בעבודות שרות למשך 6 חודשים, מע"ת, פיצוי ופסילה למשך 24 חודשים. המאשימה גם הפנתה לפסיקה תומכת והוסיפה כי מתחם הענישה בעבירות בהן הורשע הנאשם מתחיל במאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד ל-10 חודשי מאסר בפועל.

4. ב"כ הנאשם אבחן בתחילה את הפסיקה שהוגשה על ידי המאשימה, וציין כי הנאשם הודה בתם פרשת תביעה, מכיוון שסבר מלכתחילה ובתם לב כי הוא נכנס לצומת במופע אור ירוק, אך לאחר שמיעת העדים, הוברר לו כי עקב מיקום רמזורים קרוב, נתן הוא את מבטו לרמזור אחר, ובנסיבות אלו האחריות לאירוע רובצת עליו. הסנגור גם הפנה לנסיבותיו האישיות של הנאשם, ולעובדה כי הוא מקדיש את רוב חייו הבוגרים לשרות הציבור, תחילה במסגרת שרות קרבי בצה"ל וכעת בהיותו שוטר ביס"מ. בהיבט זה ביקש הסנגור לקחת בחשבון גם את אופי עבודתו של הנאשם והיותו נהג כונן ברכב משטרה מסוג מכת"זית. הסנגור הוסיף, כי מדובר בנאשם נורמטיבי שגיליונו התעבורתי נקי. בנסיבות אלו ובהתאם לפסיקה תומכת אליה הפנה, ציין כי מתחם הענישה מתחיל בפסילה בפועל, שיכולה להיות בנסיבות מיוחדות אף קצרה יותר מתקופת המינימום הקבועה בחוק, פסילה על תנאי קנס והתחייבות.

5. הנאשם בסיום ציין כי הוא משמש כסגן מפקד צוות ביס"מ, ודווקא משום כך הוא נוהג הקפדה יתרה במעשיו ובאופן נהיגתו. הנאשם הפנה לעברו התעבורתי הנקי זאת על אף העובדה שבמסגרת עיסוקו הוא נדרש לנהוג שעות רבות משך היום, והוא אף הוכשר במסגרת משטרת ישראל להפעיל כלי רכב גדולים. משום כך בעיקר, ביקש שלא תיגזר עליו תקופת פסילה, וככל ותיגזר כזו, יסווג רישיונו באופן שיותר לו להמשיך לנהוג על רכב משטרה או רכב דו גלגלי בתקופת הפסילה.

דין:

מתחם העונש ההולם:

6. תיקון 113 לחוק העונשין שעניינו "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה" קובע עקרונות ושיקולים מנחים בעת גזירת העונש. העיקרון המנחה הינו עקרון ההלימה, ובהתאם לתיקון על בית המשפט להביא בין שיקוליו את הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה, ומדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים.

בעניינו המדובר בתאונה שהתרחשה על מעבר חצייה, מקום המיועד להיות בטוח להולכי רגל, זאת לאחר שהנאשם עבר את הצומת במופע אור אדום. תוצאות התאונה הן חבלות של ממש להולכת ברגל. הערך המוגן במקרה זה הינו הגנה על שלמות גופם של הולכי הרגל ובטחון הציבור. אף במסגרת החוק נקבעה חובת נהג לנקוט במשנה זהירות בהגיעו למעבר חצייה להאט את רכבו ואף לעצור אותו במידת הצורך. (ראו בש"פ 7578/00 שוויקי תחסין נגד מדינת ישראל (מיום 24.10.00)).

סעיף 38(3) לפקודת התעבורה קובע ענישת מינימום למשך 3 חודשים בגין תאונה שתוצאותיה כבענייננו חבלה של ממש.

7. בהתאם לפסיקה הנוהגת ניתן לקבוע כי מתחם הענישה מתחיל בחמישה חודשי פסילה בפועל ועד לשנים עשר חודשים, וזאת לצד רכיבי ענישה נוספים של פסילה על תנאי וקנס. (ראו לדוגמא: רע"פ 1848/10 ניצה אלסטר נגד מדינת ישראל (מיום 12.4.10), ע"פ 0613/07 אהרונצ'יק בן אריה מישקין נגד מדינת ישראל (מיום 7.6.07), עפ"ת 30973-01-13 לילי מץ נגד מדינת ישראל (מיום 3.5.13), עפ"ת 774-06-15 טאודור הופמיסטר נגד מדינת ישראל (מיום 11.6.15), ת"ד 12852-12-10 מדינת ישראל נגד יעקב אלבכרי (מיום 24.12.12), עפ"ת 32134-11-09 מוחמד עקילי נגד מדינת ישראל (מיום 28.2.10), ע"פ 25299-10-15 זאב שלימוביץ נגד מדינת ישראל (מיום 3.12.15), ת"ד 2659-04-14 מדינת ישראל נגד רפאל ביטון (מיום 22.1.15), ת"ד 1436-01-14 מדינת ישראל נ' חוואש (מיום 28.4.14), ת"ד 3081-05-15 מדינת ישראל נגד זוהר ברדוגו (מיום 2.4.17), ת"ד 1028-07-16 מדינת ישראל נגד טלליבסקי (מיום 1.11.17), ת"ד 236-04-13 מדינת ישראל נגד קונביץ (מיום 23.2.14), ת"ד 5505-03-12 מדינת ישראל נגד רג'ינה זיכלינסקי (מיום 6.1.13), ת"ד 6694-04-11 מדינת ישראל נ' קרש (מיום 19.3.12) ת"ד 3088-08-14 מדינת ישראל נגד כהן (מיום 29.12.14).

בחינת הפסיקה במקרים בהם הוטלו מאסרים ותקופות פסילה ארוכות יותר מלמדת כי נסיבותיהן של אותם אירועים, בבחינת רף הרשלנות שבהם, היו חמורים יותר, או שתוצאות האירוע היו קשות יותר. (ראו לדוגמא רע"פ 1583/14 יאיר שמיר נגד מדינת ישראל (מיום 11.3.14), רע"פ 3764/05 ורד בן זויה נגד מדינת ישראל (מיום 21.4.05), רע"פ 2564/12 יחיאל קרני נגד מדינת ישראל (מיום 18.6.12)). ניתוח פסיקה זו גם מלמד, כי הטלת מאסר הינו חריג כשמדובר היה בנאשמים נעדרים עבר תעבורתי מכביד, והוא הוטל רק במקרים בהם הפגיעה הותירה נכות קבועה. כך גם באשר לפסיקה שהובאה מטעם המאשימה. תוצאותיהן של אותם מקרים לוו בחבלות קשות שנגרמו להולכי הרגל ובאחד המקרים אף נפטר הולך הרגל במהלך אישפוזו בבית החולים.

קביעת העונש בתוך המתחם:

8. "מלאכת גזירת עונשו של נאשם מבוססת על יישומם של עקרונות שונים מתחום דיני הענישה, והחשוב שבהם הוא עיקרון הענישה האינדבידואלית, המביא בחשבון את נסיבותיו האישיות של הנאשם ובכלל זה גילו, עברו הפלילי, אירועים קשים שהשפיעו על מהלך חייו ושעיצבו את דמותו ועוד נתונים שונים". בקיומם של שיקולי שיקום, רשאי בית המשפט אף לחרוג (לקולא) ממתחם העונש ההולם שקבע (ראו: סעיפים 40ג(ב) ו-40ד לחוק העונשין) (וראו למשל ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (5.8.2013) וכן: ע"פ 1323/13 חסן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (5.6.2013), ע"פ 6294/11 פלוני נגד מדינת ישראל (מיום 20.2.14), ע"פ 2849/13 מדינת ישראל נגד טייאצו טגאבה (מיום 13.8.13) ע"פ 5106/99 אבו ניג'מה נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(1) 350, 354 (2000)).

9. הנאשם כבן 23 מנהל אורח חיים נורמטיבי, ומשמש כסגן מפקד צוות יס"מ. גיליונו התעבורתי הינו נקי

לחלוטין. זאת ועוד, משום אופי עבודתו מצוי הנאשם שעות רבות על הכביש, והוא אף הוכשר במסגרת שירותו במשטרת ישראל להפעיל כלי רכב גדולים ויעודיים. להתרשמותי, המדובר בנאשם שלו תכונות אופי חוביות מאוד, והעבירות בהן הורשע כאמור, אינן מאפיינות את אורח חייו. אף לתוצאות האירוע ולהיותו "נאשם" נדמה כי יש השפעה קשה עליו, כמי שעסוק כל חייו הבוגרים בעשייה מתמשכת עבור הציבור. אכן החבלה שנגרמה להולכת הרגל מהווה שיקול חשוב בגזירת העונש, אך שיקול זה מצטרף ליתר שיקולי הענישה תוך שנערך איזון ביניהם, ויש לתת לו ביטוי במסגרת רכיב הפיצוי שייגזר. בנסיבות אלו ראיתי למקם את הנאשם בתוך מתחם הענישה, ועל רקע עיסוקו היחודי שעיקרו שירות ציבורי משמעותי, ראיתי לאזן את תקופת הפסילה שתיגזר עם צו של"צ. במובן זה נתתי דעתי גם להודאת הנאשם, זאת על אף שניתנה בתם פרשת תביעה, וכן לתוצאות התאונה, זאת מבלי להקל בהן ראש.

במכלול הדברים אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק ברישיון נהיגה לתקופה בת 5 חודשים. הרישיון יופקד במזכירות בית המשפט עד ליום 3.2.19.

תשומת לב הנאשם כי העונש המקובל על נהיגה בזמן פסילה הינו מאסר בפועל.

הנאשם יבצע צו של"צ בהיקף 80 שעות בהתאם לתוכנית שתוגש על ידי שירות המבחן בתוך 45 יום. טלפון הנאשם: 0507133324 טלפון הסנגור: 02-6526995 פקס: 02-6518000 ככל ולא יבוצע צו השל"צ במלואו ובפרק הזמן שנקבע לכך, יפסל הנאשם לתקופה נוספת של 3 חודשים, וזאת מבלי לקיים דיון נוסף.

אני פוסל את הנאשם מלקבל או להחזיק ברישיון נהיגה לתקופה בת 7 חודשים, וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

אני דן את הנאשם לתשלום קנס בסכום של 1500 ש"ח ב- 5 תשלומים החל מיום 3.3.19.

הנאשם ישא בתשלום פיצוי למתלוננת בסך 1500 ₪. סכום זה יופקד במזכירות בית המשפט עד ליום 1.4.19 ויועבר באמצעות המזכירות למתלוננת באמצעות הוריה.

הנאשם יחתום על התחייבות בסך 5000 ₪ להימנע מביצוע העבירות בהן הורשע וזאת למשך שלוש שנים מהיום.

בנסיבות המקרה לא מצאתי מקום לסיווג הפסילה כפי שהתבקש.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

